

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

04/2020/HR

Blagdan Duhova 2020: Duh slobode

Uvod:

Bog nas vodi da budemo zajedno s njime

Služba Božja:

Ispovijedati vjeru i ljubiti

Nauk Crkve:

Božji poziv i mudro vršenje službe
Crkva u kojoj se ljudi ugodno osjećaju

Novoapostolska Crkva
International

Bog nas vodi da budemo zajedno s njime

Draga braćo i sestre,

„Vjeran je Bog koji vas je pozvao u zajednicu sa Sinom svojim, Isusom Kristom, Gospodinom našim“ (Prva poslanica Korinćanima 1,9). Svaki put kad pročitam ovaj tekst, mislim na vas. Svatko od nas živi svoj život. Čovjek u životu ima uspona i padova, ponekad je pun straha, a potom je opet ispunjen radošću. Naša je utjeha u saznanju da je Bog vjeran! On čini sve što kaže. Mi to uvijek možda ne osjećamo, jer nam je poznat tek mali dio plana koji Bog ima s nama.

Bog nas je pozvao u zajednicu sa svojim Sinom, Isusom Kristom. On nas poziva, on nas je izabrao, a nismo mi izabrali njega. On poznaje svakog pojedinog čovjeka bolje od njega samog i ništa mu nije skriveno i svakome ostavlja slobodu da se odazove njegovom pozivu ili da ga zanemari.

Bog nas poziva u zajednicu s Isusom Kristom, našim Gospodinom. Taj je poziv potvrdio i sam Isus: On želi da budemo tamo gdje je on. Ali i sada i ovdje mi smo već u zajedništvu života sa Sinom Božjim. Mi smo s njime u svim situacijama života:

- u svojoj se patnji borimo kako bismo ostali u zajedništvu s Bogom.
- čineći dobro, podupiremo Isusa u njegovoj zadaći i naviještamo Evanđelje.
- na to svoje poslanje ne zaboravljimo ni na trenutak, već mu pridajemo najveće značenje. Bog poziva u zajednicu vjernika – u Crkvu:
- Želimo biti zajedno i zajedno djelovati, zajedno moliti, zajedno slaviti, zajedno raditi.

■ Želimo učvršćivati jedinstvo i boriti se protiv svih oblika razdora. Izbjegavamo glasine, ostavljamo prošlost i govorimo o dobru, a ne o zlu.

■ Služimo jedan drugome jer svatko može doprinosti dobrobiti zajednice.

Bog konačno poziva i u zajedništvo Svete večere:

- To je zajedništvo predokus Jaganjčeve svadbene gozbe.
- Ono nas podsjeća da je Krist sve dijelio s ljudima, i patnju i smrt.
- Ono nam daje snage da se borimo kao što se i on borio.
- Ono učvršćuje bratsko zajedništvo. Isti je kruh i isto je vino za sve i jedno je slavljenje Svete večere. Što bismo bez tog zajedništva?

Hvala ti, Gospodine, što si mi omogućio da budem dionikom tog zajedništva!

Srdačan pozdrav

Jean Luc-Schneider

Služba Božja iz crkve u Dortmundu (Njemačka) prenošena je uživo širom svijeta putem kanala you tube, IPTV kanala i telefona.

Ispovijedati vjeru i ljubiti

Draga moja braćo i sestre, doista je nešto posebno na ovaj način slaviti blagdan Duhova. U normalnim bismo se okolnostima okupili da proslavimo izlivanje Duha Svetoga koje obilježavamo i kao dan rođenja Crkve Kristove. Molimo i pjevamo zajedno, klanjamo se Bogu, a osim toga naviknuli smo se da na Duhove primimo poseban blagoslov od našeg nebeskog Oca. Blagoslovljeni smo time da se kao zajednica možemo okupiti, da slušamo riječ Božju, da slavimo Svetu večeru i doživimo Svetu večeru za pokojne. I sada je Bog promijenio naše planove, i ne možemo se okupljati, ne možemo slaviti Svetu večeru ni doživjeti Svetu večeru za pokojne, i za sve to nemamo nikakvo objašnjenje – odnosno barem ga ja nemam.

Druga poslanica Korinćanima 3,17

„A Gospodin je Duh. Gdje je Duh Gospodnji, ondje je sloboda“

Jedino što možemo učiniti je da se ponizno prepustimo ruci Božjoj. Svrnimo stoga svoj pogled na ženu Kananejku koja je došla k Isusu s molbom da ozdravi njezinu kćerku, no Isus se nije na nju osvrtao jer je bila poganka. Žena je međutim rekla da će biti zadovoljna i s mrvicama ako već ne može dobiti kruha. Kada je Isusu vidio njezinu vjeru, pružio joj je ono za što ga je bila molila (usp. Matej 15,21 sl).

Mi u ovom trenutku ne možemo primiti cjelokupan meni Božjeg blagoslova. Iz nama nepoznatog razloga Bog je odlučio da ćemo se morati zadovoljiti samo s mrvicama. Mi se međutim pouzdajemo u našeg nebeskog Oca i kažemo: ako nam Bog daje mrvice kruha, bit ćemo blagoslovljeni i tim mrvicama. Naravno da čeznemo za kompletnim menijem Božeg blagoslova, i molimo za to da ga što prije mogemo opet primati. Rekao sam da je Bog promijenio naše planove i to je istina za mnoge, gotovo za svu braću i sestre. Neki je nama dragi čovjek umro, drugi je izgubio mnogo novaca ili čak izvor svojih prihoda. U mnogim krajevima svijeta ljudi nemaju mogućnost zaraditi ni za ono najnužnije za život. Bog je promijenio naše planove – ali Bog nije primijenio svoj plan. On i dalje želi svoj narod uvesti u svoje kraljevstvo. Želi nas utješiti, učvrstiti i blagosloviti, i sve to čini. Duh Sveti nas podsjeća da smo djeca Božja i da nas nebeski Otac neće zaboraviti!

Slavimo sada blagdan Duhova, a kao uvod u to slavlje pročitat ćemo tekst iz Djela apostolskih 2,1-4; 12-21).

Prvi su Duhovi bili ujedno i prvi i odlučujući korak u Božjem djelu otkupljenja čovječanstva. Otac i Sin su poslali Duha Svetoga na zemlju kao što je ranije Otac bio poslao Sina. Naravno da su Sin i Duh Sveti oduvijek bili jedno s Ocem i da su na zemlji i posvuda zajedno djelovali. Znamo međutim isto tako da je Bog Otac poslao svog Sina na zemlju s određenim zadatkom. Sin je postao čovjekom da bi navijestio Božju volju. Rekao je: „Moja nauka nije od mene, nego od onoga koji me je poslao“ (Ivan

7,16).

Druga je zadaća Sina Božjega bila da okuplja ljude i da ih povede prema kraljevstvu Božjem.

Treća je zadaća koju je Sin Božji dobio bila u tome da prinese svoju žrtvu da bi uopće stvorio ljudima mogućnost da dođu k Bogu. Čim je izvršio svoju zadaću, vratio se natrag k Ocu. Tada je Bog poslao Duha na zemlju – također s posebnom zadaćom: Zadaća je Duha Svetoga naviještati volju Božju. Isus je jednom rekao svojim učenicima: „Imao bih vam još mnogo reći, ali sada ne možete nositi. A kada dođe on, Duh Istine, uvest će vas u svu istinu“ (Ivan 16,12.13).

Druga je zadaća Duha Svetoga okupljati narod Božji. Snagom Duha Svetoga narod je Božji ugrađen u Tijelo Kristovo.

Treća je njegova zadaća pripremiti zaručnicu Kristovu. Duh Sveti želi u nama oblikovati novo stvorenje kako bi naše biće postalo što sličnije Isusovoj slici i tako nam bilo moguće ući u kraljevstvo Božje.

Duh Sveti djeluje kao snaga i on je čovjeku nevidljiv. On djeluje u ljudima i po ljudima. Da bi obavio te tri zadaće, potrebni su mu ljudi. Zato Duh Sveti koristi ljude, prožima ih, posvećuje i osposobljava da budu alat u ruci Božjoj kako bi izvršili njegov plan. To se na Pedeseticu očitovalo veoma jasno. Oni koji su bili ispunjeni Duhom počeli su proricati. Odlučno su naviještali volju Božju. Apostol Petar je na Pedeseticu rekao Izraelcima: To je Isus kojega niste prihvatili, koga ste razapeli, a koga je Bog poslao kao Gospodina i Mesiju. Tako je Duh Sveti osposobio Petra i ostale apostole da bez straha naviještaju volju Božju (usp. Djela apostolska 2,22-36).

Nešto slično vidimo i kod Stjepana koji je umro za svoju vjeru (usp. Dj 7,1 sl). Slično je bilo i s Filipom koji je egipatskom dvoraninu saopćio što je volja Božja. Kasnije su četiri Filipove kćeri služile kao proročice (usp. Dj 8,29 sl; 21,8.9).

Danas smo mi izabrani da po Duhu Svetom naviještamo volju Božju.

Duh Sveti djeluje u ljudima i po ljudima

Ako dopustimo Duhu Svetom da nas prožme, on će nam omogućiti da ju naviještamo u svakoj prilici. I danas mnogi ljudi odbacuju Isusa i govore da njegova nauka nije primjerena našem vremenu, dok je drugi pokušavaju prilagoditi svojim željama i potrebama. Kad govore o Isusu, misle na njega kao čudotvorca; hvale ga i veličaju na taj način. Drugi su promijenili Evanđelje tako da im bude od materijalne koristi. Mi smo međutim poslani naviještati pravo Evanđelje kao što su to činili prvi apostoli. Istinsko Evanđelje je i danas još uvijek aktualno i primjenjivo u svakoj situaciji.

Pod dojmom izazvanim ovom pandemijom mnogi misle da će doći do izvjesnih promjena, da ćemo računati vrijeme prije i nakon corone. I da bismo morali razmišljati kako organizirati društveni život i gospodarstvo, kako koristiti svoje prirodne resurse; da bismo trebali razmisliti o svom vlastitom životu, jer da više ne možemo ići putem egoizma, jer da je taj put slijepa ulica.

Ne znam da li će stvarno doći do nekih promjena. Nadam se i znam da će ljudi ostati ljudi. Nastojmo svakako i u ovo vrijeme obavljati svoju zadaću,

osnaženi Duhom Svetim, naviještati Evanđelje Isusa Krista riječima i djelima. Isusova nauka ostaje, njegov Govor na gori je aktualan i danas, jednako kao i njegovo „zlatno pravilo“. U skladu s njima trebali bismo se i ponašati. Svjedočimo i dalje da je duhovno bogatstvo mnogo vrednije od svakog materijalnog bogatstva. Naravno da se moramo pobrinuti za svoju djecu, da imaju dovoljno kvalitetne hrane i da steknu dobru naobrazbu i to je sve u redu. Ali nemojmo pritom zaboraviti da je najveći dar koji možemo dati svojoj djeci poruka da u njima po ponovnom rođenju iz vode i Duha živi Isus Krist. Najbolji način da pokažemo djeci koliko ih ljubimo jest da im približimo Isusa Krista.

Nastojmo uvijek biti svjesni da je naša zadaća brižno se odnositi prema prirodnim bogatstvima ove zemlje. To je ujedno i izraz naše ljubavi prema Bogu i našem bližnjemu. Naša braća i sestre mi ponekad znaju reći s tim u vezi: „Da, Veleapostole, ali mi uopće ne želimo ostati na zemlji, mi želimo u nebo. Stoga nije toliko važno brinuti o zemlji koliko o svojoj duši; mi želimo u nebo!“ Ja im

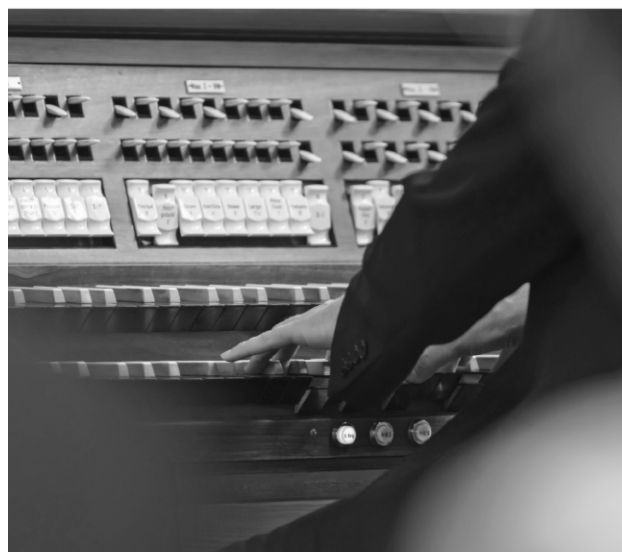

*Po Duhu Svetom nam je
moguće zatamiti vlastite
interese i služiti općem dobru*

kažem da i sam želim u nebo. Ne smijemo međutim zaboraviti da će i nakon nas ljudi živjeti na ovoj zemlji sve do dana posljednjeg suda. Ljudi su odgovorni za zemlju sve do posljednjeg suda. Mi se uostalom nadamo da ćemo biti dio kraljevskog svećenstva i da ćemo se s Gospodinom Isusom vratiti na zemlju da bismo uz bok Isusa Krista naviještali Evandjelje.

Prema tome, već i sa stanovišta novoapostolske vjere ima smisla razmišljati o tome kako nam se valja odnositi prema zemlji.

To je način kako možemo izvršavati prvu zadaću Sina i Duha Svetoga: bez straha i odvažno naviještati da su Govor na gori i „zlatno pravilo“ još uvijek aktualni. Želimo si također uvijek dozivati u svijest da je duhovno bogatstvo mnogo vrednije od materijalnog. Potrudimo se da u srcu naše djece zaživi Krist i brinimo o zemlji na kojoj živimo!

Druga zadaća Isusu i Duhu Svetom je bila da okupljaju narod. Isus je bio veoma zahtjevan. Rekao je da bi želio da narod i on budu jedno kao što su jedno on i Otac. Isus je želio da njegova Crkva bude slika jedinstva kakvo čini on kao trojedini Bog. Bog Otac, Sin i Duh Sveti tri su različite božanske osobe, ali su savršeno jedno. Mi koji smo kršteni vodom i Duhom trebali bismo biti slika tog jedinstva. Naravno da ostajemo slabi grešnici i da naše jedinstvo ne može nikada biti tako savršeno kao što je savršeno jedinstvo Boga Oca, Sina i Duha Svetoga. Ali uz snagu iz Duha Svetoga možemo raditi na tome i težiti za takvim jedinstvom. Spomenimo se prilika kakve su vladale u vrijeme prvih kršćana.

Najprije su kršćani bili Židovi, a nakon njih su kršćanstvo prihvatili i pogani. Vjerujem da imamo tek malo saznanja o razlikama kakve su tada postojale između Židova i pogana, Rimljana i Grka. Židovi su iza sebe imali stoljetna iskustva iz kulture i religije, dok su drugi bili posve drugačiji u tom pogledu. Došao je Isus i rekao im da su jedno. Vjerujem da je te razlike bile barem toliko velike kao i razlike koje mi danas susrećemo. Razlike među ljudima danas proizlaze iz njihovog socijalnog statusa, životne dobi, spola, seksualne orijentacije. Za nas su te razlike ogromne. Nisam međutim siguran jesu li te razlike veće od onih koje su postojale između Židova i pogana. Spominjem se ovdje Isusa koji je Savlu pokazao da je on Židov i neprijatelj koji ga progona (Dj 9,3-5. 15). Zahvaljujući snazi Duha Svetoga ljudi su tada nadvladali svoje razlike. Ako su u tome uspjeli oni, možemo i mi danas.

U trenutnoj krizi izazvanoj coronom doživljavamo jedinstvenost čovječanstva. Ako samo jedan čovjek ne poštuje pravila, mnogi mogu biti u opasnosti. Neki smatraju kako o tome uopće ne bi trebalo govoriti, jer ne poznaju nikoga tko je obolio. Živim u regiji koja je snažno pogođena i znam o čemu govorim kad kažem koliko zla može nanijeti samo jedan nesavjesni, a zaraženi pojedinac. Lijepa je to

slika za Tijelo Kristovo. Ako jedan ud oboli, s njim pate svi udovi“ (1 Kor 12,26).

Da kažem sasvim kratko i jasno: Zahvaljujući Duhu Svetom moguće nam je zatomiti vlastite interese i služiti općem dobru. Nastojmo zatomiti osobne interese u svim prilikama života i doprinositi zajedništvu u Tijelu Kristovu! Zahvaljujući djelovanju Duha Svetoga možemo zatomiti vlastite interese i služiti zajedništvu.

Vraćam se na slučaj svoje zemlje. Mi u Francuskoj smo shvatili koliko su za društvo važni ljudi kojima baš nismo pridavali neko veliko značenje. Nisu uživali veliki ugled jer nisu bili visokokvalificirani niti su mnogo zarađivali. I sada odjednom u ovoj krizi smo shvatili da bez njih ne možemo. Odjednom su nam upravo oni postali veoma važni. U Tijelu Kristovom ima različitih udova. Neki ljudi imaju posebne darove, drugi imaju posebne zadaće koje moraju obavljati. Nemojmo nikada zaboraviti da je za Gospodina jednako važan svaki pojedinac ud. Darovi i zadaće su veoma različiti, ali svaki ud ima istu važnost za Boga, za Gospodina Isusa pa bi je trebao imati i za nas. Druga je zadaća dakle: okupljajte narod, nadilazite razlike, zatomljajte vlastite interese, da biste služili općem dobru i jednako gledajte na svaki ud i pridajte mu isto značenje!

Treća zadaća Duha Svetoga je promjena. Znamo i doživljavamo da Duh Sveti ne mijenja prilike. On je moćan, ali ne mijenja prilike, ali zato mijenja nas. Daje nam veću snagu i sposobnost. Pomaže nam da razvijamo novo stvorenje u sebi kako bismo bili osposobljeni za svaku situaciju. Rekao sam da mnogi ljudi vjeruju u promjene do kojih će doći u budućnosti. Uskoro će za sve nas doći do velike promjene; opet ćemo moći ići u naše crkve i moći ćemo zajedno slaviti službu Božju. Kako ćemo se vratiti u naše crkve? Treba li sve biti isto kao što je bilo i ranije? Imamo jedinstvenu priliku nešto promijeniti. Donesimo odluku već danas: kada se opet vratim u svoju zajednicu, želim biti drugačija, bolja osoba! Donesimo tu odluku i sprovedimo je! I posljednja točka na temu promjene: Znam da u ovo vrijeme mnogi prate službe Božje putem interneta. Nadam se da svatko primjećuje kako se njegova Crkva promijenila. Više nego ikada Isus Krist je u

fokusu. Molim vas da slijedite nadahnuće Duha Svetoga i ako imate mogućnost dođite na službu Božju i budite s nama. Želimo da svi vi, pa i oni koji nisu novoapostolski vjernici, prime kompletan menu Božjeg blagoslova.

TEMELJNA MISAO

Krist djeluje u Crkvi po Duhu Svetom.

Duh Sveti nas čini sposobnima da služimo Kristu i da ljubimo bližnjega.

Jedinstvo Crkve odražava jedinstvo trojedinoga Boga.

Božji poziv i mudro vršenje službe

„Bog poziva ljude u službu – a prihvaćanje njegovog poziva i danas je još uvijek ispovijedanje vjere“, kaže Veleapostol Jean-Luc Schneider. U svojoj pisanoj poruci ukazuje na činjenicu kako Bog uslišava čovjekovu molitvu i kako mu pomaže. Jasno govori i o tome kako se čovjek treba nositi sa sumnjama u samoga sebe i u trenucima kada nema motivacije. Njegove se poruke odnose na službenike ali i na svu braću i sestre.

Jedna od mojih zadaća u ulozi Veleapostola je da učvršćujem svoju braću u vjeri. A tko su moja braća? Moja braća su ponajprije moji najbliži suradnici, to jest okružni apostoli i njihovi pomoćnici. U svom srcu žarko želim biti im pravim uporištem. Oni se učvršćuju i rastu u svojoj vjeri, između ostalog i tako da im netko uvijek iznova doziva u svijest da su pozvani od Boga. Vjera u taj poziv temelji se na

- prvom članku našeg Vjerovanja, kojim izražavamo svoju vjeru u Boga, Svemogućega;
- četvrtom i petom članku našeg Vjerovanja u

kojima svjedočimo da Isus upravlja svojom Crkvom i da sâm Bog izabire one koji su pozvani vršiti neku službu.

Izabran - a ne pomoć u nevolji

Tamo gdje opada broj vjernika može se dogoditi da pozvani brat pomisli da je izabran samo zato jer nema drugog rješenja, jer nema drugog tko bi bio na raspolaganju. Ljudski gledano, takvo bi razmišljanje moglo biti opravdano; naša nas vjera međutim uči nešto drugo.

Bog je svemoguć: „Što god se Gospodinu sviđi, to čini na nebu i na zemlji“ (Psalam 135,6). Bog je Vječni i Svemoguć: u njegovim su očima prošlost, sadašnjost i budućnost jednaki i uvijek sada. Vjerujemo da je Bog izabrao one koje je pozvao da mu služe. On je sve učinio da bi izabrani bili tamo gdje su mu u određenom trenutku potrebni. Neki od braće sumnjaju u svoj poziv, jer smatraju da ne udovoljavaju (odnosno da ne udovoljavaju više) zahtjevima koji pred njih stavlja njihova služba i obim zaduženja.

Opravdano je očekivati da službenici budu kompetentni dušobrižnici i učitelji, i ja vas pozivam da dadete poticaje koji idu u tom smjeru. Trebamo međutim paziti da pritom kod službenika ne pobudimo osjećaje krivnje. Bilo bi tako potpuno neprimjereno tvrditi da sve manji broj vjernika na službi Božjoj treba pripisati manjkavoj stručnosti nekog dušobrižnika. Takva bi tvrdnja bila znak zanemarivanja svemoći Boga, budući da se u prošlosti mnogo puta pokazalo da Bog može učiniti velika djela i po nesavršenim ljudima. S druge strane, takva bi tvrdnja bila nepravедna i uvredljiva prema braći, jer se oni nisu natjecali za određenu službu, nego su se samo odazvali Gospodinovom pozivu. Više nego ikada dušobrižnici moraju osjetiti poštovanje, ohrabrenje i ljubav koje prema njima gaje okružni apostoli.

Pozvani a ne namješteni

U zemljama u kojima je djelo Božje još „mlado“, može se dogoditi da se neki od braće doživljavaju kao „namješteni“ suradnici svojih pretpostavljenih, a ne kao sluge koje je u svoju službu pozvao Isus Krist. Molim mjesne apostole da svojom poukom i svojim živim primjerom učine sve potrebno kako bi braća shvatila da je osnova njihovog ređenja Božji poziv i da ono određuje njihovo djelovanje.

Iz vjere u Božji poziv ne može se doći do zaključka da je samo Bog taj koji djeluje. Trojedini Bog izabire brata, a Duh Sveti saopćava taj izbor Crkvi. U tom slučaju odgovorni službenici predlažu braću, a apostol odlučuje o njihovom postavljanju u službu. Stoga je potrebno da se ti službenici mole Duhu Svetom i izmole Božje nadahnuće prije nego li nekog brata pozovu u službu.

Tradicionalno smo skloni biti sumnjičavi prema bratu koji očituje želju da uđe u neku službu. Takva

je reakcija donekle razumljiva budući da služba nije sredstvo po kojem bi netko sam sebe želio staviti u prvi plan. Bilo bi međutim pogrešno odbaciti takvog brata. Naprotiv, trebamo se potruditi bolje ga upoznati. Ako je iskren i pošten, bilo bi ludo kada ne bismo prihvatili njegovu pomoć.

Zajedno, a ne sam

Neka braća, suočena s poteškoćama koje ih očekuju pri obavljanju njihove službe, gube motivaciju. Trebamo ih ohrabriti, podsjećajući ih da nas je Isus pozvao da budemo dionici u njegovoj patnji, ali i u njegovoj radosti: „Prestanite se čuditi, ljubljani – kao da vam se što neobično događa – požaru koji bijesni među vama da vas iskuša! Naprotiv, radujte se što ste dionci u Kristovim patnjama, da se mognete radovati i veseliti i u času kad se objavi njegova slava! (1 Pt 4,12.13).

Isus je podnio slične patnje koje i mi podnosimo ili još teže. Kao i Isus

- izloženi smo poteškoćama svakodnevnog života; zbog svog zauzimanja za Boga nećemo biti pošteđeni patnje (usp. Matej 8, 20);
- nećemo biti uvijek prihvaćeni kao ni cijenjeni (Marko 3,21);
- susrećemo se s nezahvalnošću (Luka 17,17);
- nailazimo na nerazumijevanje (Matej 16,8);
- doživljavamo poraze;
- patimo kada vidimo da djeca Božja nisu složna;
- se ponekad osjećamo posve sami ...

Doživljavamo međutim iste radosti kao i Isus.

Doživljavamo

- da su naše molitve uslišane;
- iskustvo Božje pomoći, na primjer, dok služimo za oltarom;
- zajedništvo s Bogom u molitvi;
- bratsko zajedništvo.

Ako smo spremni trpjeti s Isusom, možemo se uzdati u njegovu pomoć. Brat koji vjeruje u svoj poziv i pouzdaje se u Boga neće se dati nagovoriti da teret svoje službe prevali na svoje okruženje, na svoju subraću. Naprotiv, nećemo se ustručavati radost koju doživljavamo podijeliti s dragim nam ljudima. Želimo da i oni osjete sigurnost i pouzdanje u Boga koje doživljavamo vršeći svoju službu.

Crkva u kojoj se ljudi ugodno osjećaju

Živjeti prema Evanđelju Isusa Krista i pripremati se na njegov ponovni dolazak i vječni život, to je, kako kaže naš Veleapostol Schneider, program naše Crkve. I taj program vodi do stalnih promjena u svakodnevnom djelovanju Crkve. Veleapostol se u svojoj poruci osvrće na protekle godine i u središte svog razmišljanja stavlja zadaću koja je dugo vremena bila zanemarivana.

Prilikom mog ređenja za Veleapostola sam rekao da je moj program sažet u opisu vizije naše Crkve. Mi, naime, želimo „biti Crkva u kojoj se ljudi ugodno osjećaju i – ispunjeni Duhom Svetim i ljubavlju prema Bogu – žive prema Evanđelju Isusa Krista i tako se pripremaju na njegov ponovni dolazak i na vječni život.“ Ovdje želim produbiti tu misao.

Najprije bih želio odati priznanje svojim prethodnicima koji su obavili neizmjerljivo značajan posao. Vođeni Duhom Svetim, moji prethodnici u službi su produbili našu spoznaju i omogućili Crkvi da još bolje obavlja zadaću koju joj je Gospodin povjerio.

Nije moja namjera kritizirati prošlost, već samo ukazati na prijedeni put. Bilo je razdoblja kada se običavalo govoriti da će Gospodin opet doći čim „posljednja duša“ bude zapečaćena. Biti spreman je značilo biti zapečaćen, ostati vjeran Bogu i znati pobijediti svijet. Pritom se vjernost sastojala uglavnom u tome da čovjek redovito posjećuje službu Božju i da prinosi svoju žrtvu. Pod pojmom „svijet“ podrazumijevalo se sve što se događalo izvan Crkve. Pobijediti svijet je značilo isto što i udaljiti se od „utjecaja vanjskoga svijeta“. Zadaća Crkve općenito, a posebno apostola sastojala se, dakle, u tome da se ljude zapečati i da se vjernike zaštititi od utjecaja „vanjskoga svijeta“. Svrha službe Božje bila je prije svega poučavanje; odatle i dolazi značenje koje se pridavalo propovijedi i

službi. Slavljenju Svete večere pridavalo se manje značenja ...

Zajednica koja naviješta

Mi danas zastupamo drugačije shvaćanje o pripremanju zaručnice. Važno nam je boriti se protiv grijeha i „starog Adama“, u svom se životu ravnati prema Evanđelju i nastojati postati što sličniji Isusu. Kristova ljubav postaje slijedom toga mjerilom savršenstva. Poslanje Crkve, kako ga danas definiramo, odražava taj razvoj. Radi se prije svega o tome da treba doći do što većeg broja ljudi, poučavati ih o Evanđelju Isusa Krista i udjeljivati im sakramente. Crkva međutim treba djelovati tako da vjernici mogu iskusiti ljubav Božju te doživjeti srdačno zajedništvo i radost kakvu izaziva služenje Bogu i blišnjemu. Unapređujući našu liturgiju vodimo računa o tome: isticanjem slavljenja Svete večere željeli smo vjernicima omogućiti da još prisnije i dublje dožive zajedništvo Svete večere s Kristom i među sobom. Time još nismo iscrpili sva svoja nastojanja da prilagodimo Crkvu njezinom poslanju. Katekizam predstavlja Crkvu kroz dva vida:

- prvo, kao božansku „instituciju“ čija je zadaća da učini ljudima spasenje pristupačnim;
- zatim kao zajednicu koja se treba klanjati Bogu i iskazivati mu hvalu i slavu.

Vjerni svojoj tradiciji, težište svojih nastojanja stavili smo na prvu točku i smatramo Crkvu „ustanovom vječnoga spasenja“. U tom kontekstu smo uvijek – i to s pravom – veliko značenje pridavali apostolatu i dušobrižničkoj službi.

Zajednica koja hvali i slavi Boga i klanja mu se

Što se tiče druge točke, to jest, da smatramo Crkvu zajednicom koja hvali i slavi Boga i klanja mu se, možemo i moramo još napredovati. Općenito gledano, nismo još dovoljno razvili dimenziju zajedništva u Crkvi kao „Tijelu Kristovu“ ili „Božjem narodu“. Svi koji su nanovo rođeni iz vode i Duha pozvani su da riječima i djelima u zajedništvu s apostolima daju živo svjedočanstvo o Evanđelju i tako podupiru apostole u njihovom poslu. Da bi se netko klanjao Bogu ili davao živo svjedočanstvo o Evanđelju, nije potrebno da bude zaređen. Kada se o tome radi, pojam „dušobrižnička služba“ izjednačava se s pojmom „služenje“. Svi mogu, naime, jednako svjedočiti i klanjati se Bogu.

I upravo na tu dimenziju zajedništva ukazuje i vizija Novoapostolske Crkve u kojoj se govori da se ljudi ispunjeni Duhom Svetim i ljubavlju prema Bogu trebaju pripremati na Isusov ponovni dolazak i svoj život usklađivati s Evanđeljem.

Ovdje dolazi na vidjelo da iskrena ljubav ima presudnu ulogu u pripremi Kristove zaručnice. A ljubav bez djela je nezamisliva. Da bi svojim vjernicima omogućila da se pripreme na Gospodinov ponovni dolazak, Crkva im mora pružiti priliku da čine djela ljubavi. Moramo vjernicima omogućiti da dožive radost ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Ljubav prema bližnjemu dužnost je koja spada na Crkvu Kristovu kao zajednicu vjernika.

Zajednica koja služi

Ljubiti Boga i bližnjega znači prije svega angažirati se u Crkvi. Na tom području ne stižu do svog cilja mnoge inicijative, jer su naši dušobrižnici ponekad

opterećeni preko svake mjere. Zar je opravdano od zaređene braće očekivati da brinu o svemu. Da bismo ljubili svoga bližnjega, nije potrebno obnašati neku duhovnu službu. Mnoge se stvari mogu obaviti bez uključivanja crkvene hijerarhije.

Ljubav prema bližnjemu ne prestaje na crkvenim vratima. Kako se naša ljubav prema bližnjemu očituje izvan crkve? Prakticirati Evanđelje znači također pomagati siromašnima i onima koji su u nekoj nevolji. Jesmo li uvijek vjerodostojni na tom području? Financirati humanitarne akcije je dobro i ispravno, ali sigurno nije dostatno. Nije mi namjera oponašati druge Crkve. Za to nemamo ni potrebna sredstva ni iskustva. Ne radi se ni o tome da im konkuriramo, a još manje da se namećemo. Samo si postavljam pitanje što Gospodin očekuje od nas. I to pitanje trebamo uključiti u svoja buduća razmišljanja, bilo da se radi o našem shvaćanju službe i služenja ili o organiziranju djelovanja u našoj Crkvi. Što se mene tiče, u tome vidim mogućnost približavanja drugim kršćanima. Sigurno je korisno raspravljati s drugim Crkvama o teološkim pitanjima, ali mi se još važnijim čini da kršćani udruže svoje snage kako bi zajedno učinili što više dobrih djela ...

Zaključak:

- Zadaća je Crkve prenositi ljudima poruku spasenja. Na službama Božjim naviještaju apostoli i po njima ovlašteni dušobrižnici riječ Božju i udjeljuju sakramente. Služba je Božja središte crkvenog života.
- Zadaća je Crkve također klanjati se Bogu, hvaliti ga i slaviti. Tu zadaću imaju svi vjernici. Na službi Božjoj zajednica izražava svoju hvalu, zahvalu i svoje klanjanje Bogu kroz zajedničku molitvu koju izgovara predvoditelj službe. Svaki vjernik može i sam iskazivati hvalu i slavu Bogu i klanjati mu se bez nazočnosti zaređenog službenika.
- Da bi se pripremila na Gospodinov ponovni dolazak, zajednica mora činiti djela ljubavi. Zadaća je Crkve dati vjernicima mogućnost da služe Bogu i bližnjemu. Sami moramo razmišljati o mogućim sredstvima i načinima kako to ostvarivati.